

Jeremia 22

- 1 Zo zegt de HEERE: Daal af naar het huis van de koning van Juda en spreek daar dit woord
- 2 en zeg: Hoor het woord van de HEERE, koning van Juda, die zit op de troon van David, u, uw dienaren en uw volk, die door deze poorten binnenkomen,
- 3 zo zegt de HEERE: Doe recht en gerechtigheid. Red wie beroofd is uit de hand van wie onderdrukt. Buit een vreemdeling, een wees en een weduwe niet uit. Doe niemand geweld aan en vergiet geen onschuldig bloed in deze plaats.
- 4 Want als u dit woord metterdaad zult doen, dan zullen door de poorten van dit huis koningen binnengaan die in Davids plaats zitten op zijn troon, rijdend op wagens en op paarden, hij, zijn dienaren en zijn volk.
- 5 Maar als u naar deze woorden niet luistert, heb Ik bij Mijzelf gezworen, spreekt de HEERE, dat dit huis tot een puinhoop zal worden.
- 6 Want zo zegt de HEERE over het huis van de koning van Juda: Een Gilead bent u voor Mij, de top van de Libanon – voorwaar, Ik maak van u een woestijn, onbewoonbare steden.
- 7 Ik zal verdervers inzetten om tegen u te strijden, ieder met zijn eigen gereedschap. Zij zullen uw mooiste ceders omhakken en in het vuur werpen.
- 8 Dan zullen vele heidenvolken langs deze stad voorbijtrekken. Zij zullen tegen elkaar zeggen: Waarom heeft de HEERE zo gehandeld met deze grote stad?
- 9 En zij zullen zeggen: Omdat zij het verbond van de HEERE, hun God, hebben verlaten, zich voor andere goden hebben neergebogen en die zijn gaan dienen.
- 10 Ween niet over de dode, beklaag hem niet, ween liever over wie weggegaan is, want hij zal niet meer terugkeren en zijn geboorteland zien.
- 11 Want zo zegt de HEERE over Sallum, de zoon van Josia, de koning van Juda, die in de plaats van zijn vader Josia koning is geworden, die uit deze plaats is vertrokken: Hij zal daar niet meer terugkeren.
- 12 Want in de plaats waarheen zij hem in ballingschap hebben gevoerd, daar zal hij sterven, en dit land zal hij niet meer zien.
- 13 Wee hem die zijn huis bouwt met ongerechtigheid, en zijn bovenvertrekken met onrecht, die zijn naaste zonder te betalen laat werken en hem zijn loon niet geeft.
- 14 Die zegt: Ik zal voor mij een huis van grote afmetingen bouwen, met ruime bovenvertrekken. Hij hakt er voor zich vensters uit, overdekt het met cederhout en beschildert het met rode kleuren.
- 15 Wilt u koning zijn door te wedijveren in cederhout? Heeft niet uw vader gegeten en gedronken, en recht en gerechtigheid gedaan? Hem ging het toen goed!
- 16 Hij behartigde de rechtszaak van de ellendige en de arme. Toen ging het goed! Is dat niet: Mij kennen? spreekt de HEERE.
- 17 Maar uw ogen en uw hart zijn op niets dan op uw winstbejag uit, op het vergieten van onschuldig bloed, op onderdrukking en op uitbuiting, om dat te doen.
- 18 Daarom, zo zegt de HEERE over Jojakim, de zoon van Josia, de koning van Juda: Zij zullen over hem geen rouw bedrijven: Ach mijn broer, of: Ach zuster! Zij zullen over hem geen rouw bedrijven: Ach heer, of: Ach majesteit!
- 19 Met een ezelsbegravenis zal hij begraven worden: men zal hem wegslepen en wegwerpen, ver weg van de poorten van Jeruzalem.
- 20 Klim op de Libanon, roep om hulp, laat op de Basan uw stem klinken, roep om hulp van Abarim af, want al uw minnaars zijn gebroken!
- 21 Ik sprak in uw zorgeloze rust tot u, maar u zei: Ik wil niet luisteren. Dit is uw weg van uw jeugd af, dat u niet naar Mijn stem geluisterd hebt.
- 22 De wind zal al uw herders weiden, uw minnaars zullen in gevangenschap gaan. Ja, dan zult u

beschaamd worden en te schande worden vanwege al uw kwaad.

23 U die zetelt op de Libanon, genesteld in de ceders, hoe zult u zuchten als weeën u overkomen, smart als van een barende vrouw.

24 Zo waar Ik leef, spreekt de HEERE, zelfs al was Chonia, de zoon van Jojakim, de koning van Juda, een zegelring aan Mijn rechterhand, toch zou Ik u daarvan afrukken,

25 en u geven in de hand van hen die u naar het leven staan, en in de hand van hen voor wie u met schrik bevangen bent, namelijk in de hand van Nebukadrezar, de koning van Babel, en in de hand van de Chaldeeën.

26 Ik zal u en uw moeder, die u gebaard heeft, wegwerpen naar een ander land waar u niet geboren bent, en daar zult u sterven.

27 Naar het land waarnaar zij smachten om daar terug te keren, daarheen zullen zij niet terugkeren.

28 Is deze man, Chonia, een afgedankte, stukgeslagen kruik? Of is hij een pot waaraan niemand waarde hecht? Waarom zijn hij en zijn nageslacht weggeslingerd, ja, weggegooid naar een land dat zij niet kenden?

29 Land, land, land, hoor het woord van de HEERE!

30 Zo zegt de HEERE: Schrijf deze man in als kinderloos, een man die niet voorspoedig zal zijn in zijn dagen. Niemand van zijn nageslacht zal immers voorspoedig zijn, zitten op de troon van David en weer heersen in Juda.

De laatste vijf koningen die in Jeruzalem regeerden

We bevinden ons met Jeremia 22 in de reeks Woorden van God die speciaal tot de koning en het huis van David werden gericht. Het lijkt er op dat deze profetieën verzameld en achter elkaar gezet zijn. Gods Woorden over het koningshuis beginnen in Jeremia 21:11 Daar lezen we zelfs het kopje in de grondtekst: *Over het koningshuis van Juda*. Deze woorden lopen door tot Jeremia 23:8. Vanaf Jeremia 23:9 vinden we de Woorden van God die in het bijzonder tot *de profeten* gesproken zijn. Ook hier wordt dit met een kopje in de grondtekst aangegeven. Jeremia 23:9 *Over de profeten*. Daarna volgen nog de *profetieën tegen de volken*, waarvan overigens het kopje ontbreekt. We weten niet precies wat de achterliggende reden is om deze profetieën op een rijtje te zetten. Zowel de koning als de profeet werden reeds in allerlei hoofdstukken van Jeremia aangesproken. Blijkbaar vond Jeremia of Baruch zijn secretaris – die men een belangrijke rol toedicht bij de eindredactie en de publicatie van het boek Jeremia – het nodig de belangrijkste motieven nog eens op een rijtje te zetten. Ook de HEERE heeft er overigens op aangedrongen dat Jeremia van de profetieën een boek zou maken. Hoe dan ook, we zien in Jeremia 22 de laatste koningen over Jeruzalem en Juda uit het huis van David – na koning Josia – voorbijkomen.

Josia

Joachaz

Jojakim

Jojachim

Sedekia

Josia sterft in de strijd bij Megiddo tegen de Egyptische legers van koning Necho.

Joachaz, jongste zoon van Josia wordt door het volk op de troon geheven. 2 Koningen 23:30 *Josia's*

zoon Joachaz werd door het volk tot opvolger van zijn vader uitgeroepen en tot koning gezalfd. Hij regeert maar kort: 3 maand. Hij onderwerpt zich in 608 v Chr. in Ribla aan de koning van Egypte. Die ziet hem niet zitten en kiest voor zijn broer Eljakim. Joachaz wordt naar Egypte verbannen. Zijn gewone naam was Sallum.

Jojakim wordt zijn opvolger. Dit is Eljakim die door de koning van Egypte werd gekozen in de plaats van zijn broer. Deze veranderde ook zijn naam Eljakim in Jojakim. Hij regeert 11 jaar. Hij maakt ongeveer in het jaar 605 v Chr. de machtswisseling mee tussen Egypte en Babel. Na drie jaar onder Babel te hebben verkeerdt komt hij in opstand. Babel stuurde de buurvolken op hem af. In 597 v Chr. verschijnt Nebukadnessar zelf met zijn leger voor Jeruzalem en wordt Jojakim naar Babel gevoerd als balling.

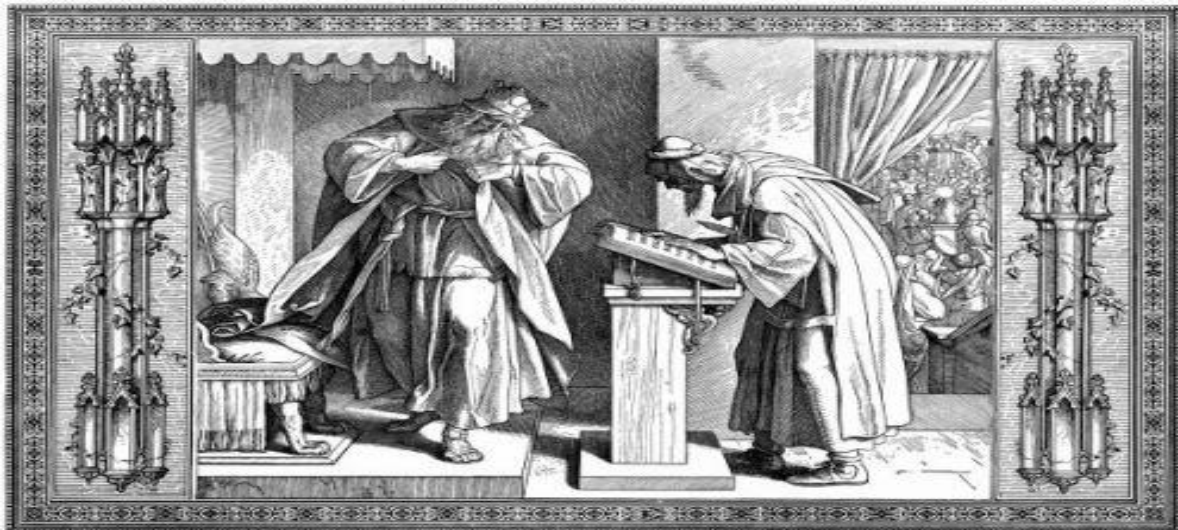
Jechonia de zoon van Jojakim wordt door Nebukadrezar aangesteld in de plaats van zijn vader. Hij regeert 3 maand maar wordt ook in 597 v Chr. naar Babel verbannen. Hij werd 37 jaar later door Evil-Merodach begenadigd, maar keerde niet terug naar Juda, Jeruzalem. 2 Koningen 25:27

Zedekia, de oom van Jojachim, een directe zoon van Josia, werd vervolgens door Nebukadnessar gekozen. Hij heette oorspronkelijk Mattanja. Hij regeerde 11 jaar. Hij maakte de verwoesting mee van de stad Jeruzalem en de tempel in 586 v Chr. en de definitieve ballingschap naar Babel. Zijn zonen werden voor zijn ogen gedood. Hijzelf werd in ballingschap gevoerd en in Babel gedood.

Geen koning uit Davids huis na de ballingschap.

In 1 Kronieken 3 lezen we de afstamming van koning Josia. Als het goed is zien we dat de jongste zoon Sallum, Josia opvolgt op voorspraak van het volk. Deze wordt opgevolgd door de tweede zoon van Josia: Jojakim. De zoon van Jojakim neemt het vervolgens van hem over in 598 v Chr.: Jechonja. Vervolgens komt – na drie maand – de derde zoon van Josia aan de macht in 597 v Chr: Zedekia. In 1 Kronieken 3:15-19 lezen we: *De zonen van Josia waren Johanan, de eerstgeborene, Jojakim, de tweede, Zedekia, de derde, en Sallum, de vierde. De zonen van Jojakim waren zijn zoon Jechonia, en zijn zoon Zedekia. De zoon van Jechonia was Assir, diens zoon was Sealthiël, en vervolgens Malchiram, Pedaja, Senazar, Jekamja, Hosama en Nedabja. De zonen van Pedaja waren Zerubbabel en Simeï. De zonen van Zerubbabel waren Mesullam en Hananja, en Selomith was hun zuster.* Uit het vervolg van de geslachtslijst begrijpen we dat Zerubbabel – die na de terugkeer uit de ballingschap als gouverneur (Haggai 2:2,21) optreedt – de zoon is van Pedaja, die op zijn beurt de zoon is van Assir, de zoon van Jechonja, de zoon van Jojakim, de zoon van Josia. De koninklijke lijn van David zet zich wel voort maar leidt niet meer tot een koningschap na de ballingschap. Zerubbabel wordt ook in de geslachtslijst van de Heere Jezus genoemd. Mattheus 1:12

Koning Josia luister naar de voorlezing van de wet.

De koningen tussen Josia en Zedekia

Het is wel begrijpelijk dat Jeremia in het eerste hoofdstuk van zijn boek – van de vijf koningen die hij meemaakte – de koningen Joachaz en Jechonia weglaat. Hij doet dit waarschijnlijk vanuit de gedachte dat deze twee maar drie maand aan de macht zijn geweest. Hun betekenis is – door de korte regeringsperiode – te verwaarlozen al wordt bij beiden in die korte tijd al merkbaar dat ‘ze deden wat slecht is in de ogen van de HEERE.’ 2 Koningen 23:32 en 24:9 De profetieën in Jeremia 22 richten zich vooral tot de eerste drie: Joachaz en Jojakim en Jechonia. Opmerkelijk genoeg valt Zedekia nog buiten de profetische kritiek. Iemand zal zeggen: ‘Die heeft zijn portie al gehad in het vorige hoofdstuk.’ Dat klopt. In Jeremia 21 laat koning Zedekia de profeet raadplegen. Hij hoopt dan nog op een gunstige uitkomst voor Jeruzalem maar het tegendeel blijkt waar. De reactie van de HEERE en de profeet Jeremia moeten aankomen als een mokerslag. We zitten – wat het vorige hoofdstuk betreft – twee, drie jaar verwijderd van de dag waarop Jeruzalem definitief in handen valt van de koning van Babel. De datum staat vermoedelijk op 588 v Chr. Er is op dat moment zelfs geen kans dat bekering nog iets zou kunnen veranderen aan de feitelijke situatie. Het verstandigste wat men nog zou kunnen doen is overlopen naar de vijand. Dat is in ieder geval het advies van de HEERE. De situatie van de stad is namelijk uitzichtloos. Jeruzalem wordt al omringd door de vijand. Het enige pluspunt – als je dat zo mag noemen – is dat de vijand in een redelijke grote ring om de stad wordt tegengehouden. Dat zal echter gauw veranderen. De Judese soldaten zullen spoedig hun toevlucht nemen tot de stad en de poorten achter zich sluiten. Die poorten zullen twee jaar gesloten blijven. Als – na die twee jaar – het leven in de stad niet langer houdbaar is proberen koning en leger en inwoners in een wanhoopspoging de stad uit te vluchten. De vlucht – door de paleistuin over de muur richting het Oosten – resulteert in een achtervolging door de Chaldeese soldaten. Het loopt verkeerd af voor de koning en zijn gevolg. Zijn zonen worden voor zijn ogen gedood. De tempel en de paleizen gaan in brand en de muur rondom Jeruzalem wordt afgebroken. De ballingschap naar Babel is een feit. Het kan geen kwaad om in dat verband de koningen tussen Josia en Zedekia – en de profetieën die God op hen heeft losgelaten – te vermelden. Of dit het motief is, is niet bekend. Feit is wel dat Jeremia 22 het vervolg is op wat Jeremia namens de HEERE zegt tegen de koningen onder het kopje: *Over het koningshuis van Juda.*

Vijandelijke legers bestoken de stad Jeruzalem

De koning als hoogste rechter

Jeremia 22 begint met een redelijk tijdloze profetie. Feitelijk zegt de HEERE bij monde van Zijn profeet Jeremia tegen de koning: ‘Doe nou maar gewoon wat je moet doen.’ Het gaat om de kerntaak van de koning: de rechtspraak. De koning is namelijk de hoogste rechter in het land. Jeremia 22:3 Zo zegt de HEERE: *Doe recht en gerechtigheid. Red wie beroofd is uit de hand van wie onderdrukt. Buit een vreemdeling, een wees en een weduwe niet uit. Doe niemand geweld aan en vergiet geen onschuldige bloed in deze plaats.* Iedereen kijkt naar de koning. Het is een beetje te

vergelijken met de Hoge Raad in Nederland, het hoogste podium van de rechtspraak. Een verdachte kan in beroep gaan. Hij kan tot de Hoge Raad gaan. Als hij dan nog het gevoel heeft dat hem geen recht gedaan is, dan is er een groot probleem want met het vonnis van de Hoge Raad is de mogelijkheid van beroep ten einde. We leven in *een rechtsstaat*, zeggen de politici en hun woorden klinken als een bezweringsformule. *De rechtstaat* is wel ongeveer het eerste en het laatste wat over een land gezegd kan worden. Als dit niet gezegd kan worden van een land – of gehandhaafd wordt bij een volk – berg je dan maar. Hoe zou de rechtsstaat Israël ontstaan zijn? Vermoedelijk ging het in Israël in de lijn van Mozes die eerst persoonlijk alle rechtszaken deed. Van zijn schoonvader Jetro krijgt Mozes de tip om het volk te verdelen en onder-rechters aan te stellen; als die er helemaal niet uitkwamen, zouden ze het probleem aan Mozes voor kunnen leggen. Exodus 18:19-23 *Luister nu naar mijn stem. Ik zal je raad geven en God zal met je zijn. Jij moet het volk bij God vertegenwoordigen en jij moet de zaken voor God brengen. Je moet hun de verordeningen en de wetten voorhouden en hun de weg bekendmaken waarop zij moeten gaan en het werk dat zij moeten doen. Jij echter, jij moet daarnaast onder heel het volk omkijken naar bekwame mannen, godvrezende, betrouwbare mannen, die een afkeer hebben van winstbejag. Je moet leiders over duizend, leiders over honderd, leiders over vijftig en leiders over tien over hen aanstellen. Zij moeten altijd over dit volk oordelen. Maar laat het zo zijn dat zij elke grote zaak bij jou brengen, en zelf over elke kleine zaak oordelen. Maak het zo voor jezelf lichter en laat hen die last samen met je dragen.*

Later namen Jozua en de Rechters – hun naam is veelzeggend – het van Mozes over. Samuël was de laatste rechter, van wie ook bekend is dat Hij jaarlijks een rondje door het land maakte en recht sprak. 1 Samuel 7:15,16 *Samuel gaf leiding aan Israël al de dagen van zijn leven. Hij ging van jaar tot jaar het land rond, langs Bethel, Gilgal en Mizpa, en hij gaf leiding aan Israël in al die plaatsen.* Toen de koningentijd aanbrak namen zij het over van de rechter. Zo is van David bekend dat hij een goede eerlijke rechtsspraak garandeerde. 2 Samuel 8:15 *Zo regeerde David over heel Israël, en David deed recht en gerechtigheid aan heel zijn volk.* Het is bekend dat Absalom, Davids zoon koning wilde worden in Davids plaats. Hij had zelfs geen zin te wachten tot zijn vader was gestorven. Hij werkte aan zijn populariteit door de mensen – die iets hadden om aan koning David als hoogste rechter voor te leggen – te beloven dat ze bij hem beter af waren. 2 Samuel 15:1-6 *Het gebeurde daarna dat Absalom zich van een wagen en paarden voorzag, met vijftig man die voor hem uit snelden. Ook stond Absalom 's morgens vroeg op en ging aan de kant van de weg naar de poort staan. Het gebeurde dan dat Absalom elke man die een geschil had om mee naar de koning te gaan voor recht, bij zich riep en zei: Uit welke stad komt u? Als die dan zei: Uw dienaar komt uit een van de stammen van Israël, zei Absalom tegen hem: Zie, uw zaken zijn goed en rechtmatig, maar bij de koning vindt u niemand die u gehoor geeft. Verder zei Absalom: Als men mij maar tot rechter in het land aanstelde! Dan zou ieder die een geschil of rechtszaak heeft, bij mij kunnen komen en zou ik hem recht kunnen verschaffen. Ook gebeurde het, dat als iemand naderde om voor hem te buigen, hij zijn hand uitstak, hem vastgreep en hem kuste. Op die manier deed Absalom met heel Israël dat naar de koning ging voor recht. Zo stal Absalom het hart van de mannen van Israël.* Absalom overspeelde zijn hand uiteindelijk en werd gedood in een directe confrontatie met de legers van zijn vader. Davids zoon, Salomo die zijn vader als koning opvolgde, is beroemd geworden door de rechtszaak van twee prostituees – beiden moeder van een kind, maar een van de kinderen was overleden – die beiden het enig nog levende kind voor zich opeisten. Door een heel kien vonnis kwam de koning er achter wie de echte moeder was. 1 Koningen 3:16-28

Koning Salomo als rechter

De vrijplaats

In Nederland is *vrouwe justitia* geblinddoekt. Dat betekent niet dat ze blind is, maar wel dat ze niet let op wie er voor haar staat. Ongeacht afkomst, welstand, bekendheid – en noem de andere verschillen maar op die verschil zouden kunnen maken bij een rechtszaak – wordt recht gedaan. De rechter is niet te beïnvloeden door geld of macht of status van de mensen die voor hem verschijnen. Hij kijkt – als het goed is – niemand naar de ogen en laat zijn oren niet hangen naar deze of gene invloedrijke persoon. Hij of zij laat zich als rechter leiden door de wetboek en het recht. We hebben al gezien hoeveel waarde de HEERE hecht aan goede wetten en onkreukbare rechters. Met een zeker recht kunnen we zeggen dat na het debacle van voor de zondvloed – toen het geweld wanstaltige vormen aannam op aarde en God de wereld verwoestte op een paar mensen na – de rechtsregel *'leven voor leven'* is ingesteld. Genesis 9:6 *Vergiet iemand het bloed van de mens, door de mens zal diens bloed vergoten worden; Want naar het beeld van God heeft Hij de mens gemaakt.* Er is niet veel fantasie voor nodig om te zien dat deze rechtsregel zich in Israel heeft uitgebreid met de woorden *oog om oog, tand voor tand en leven voor leven.* Exodus 21:24 Door tussenkomst van de rechter wil een volk ervoor waken dat het geweld uit de hand loopt door *de bloedwraak*. Mensen moeten niet zelf voor rechter spelen, maar een onafhankelijk rechter moet op grond van getuigenverklaringen en met goede wetten in zijn hand het vonnis laten uitvoeren. Het is zelfs zo dat in het land Israël een aantal steden werden aangewezen waar mensen naar toe konden vluchten om eerlijk recht te zoeken en bescherming te vinden tegen de bloedwreker. Numeri 35:9 *Die zes steden moeten voor de Israëlieten, voor de vreemdeling en voor de bijwoner in hun midden tot een wijkplaats dienen, zodat ieder daarheen kan vluchten die zonder opzet iemand om het leven gebracht heeft.* In hetzelfde hoofdstuk vinden we enkele voorbeelden om duidelijk te maken waarvoor *de vrijsteden* bedoeld zijn. God wil aan de ene kant dat de moordenaar zijn verdiende loon krijgt. Aan de andere kant wil de HEERE met *de vrijsteden* voorkomen dat iemand die een ander per ongeluk doodt het met de dood moet bekopen. Behalve *de vrijsteden* zijn er door de HEERE allerlei wetten gegeven die er voor moeten zorgen dat er een eerlijke rechtspraak is voor iedere Israëliet maar ook voor de vreemdeling. Exodus 23:1-3 *U mag geen vals gerucht verspreiden, en u mag een schuldige niet uw hand reiken door een misdadige getuige te zijn. U mag de meerderheid niet volgen in het kwaad, en u mag in een rechtszaak niet zo antwoorden dat u zich schikt naar de meerderheid om zo het recht te buigen. U mag een arme bij zijn rechtszaak niet voortrekken.* Dat het belangrijk is voor de HEERE God, is op te maken uit de tien geboden. Een van de tien geboden is aan een eerlijke rechtszaak gewijd. Exodus 20:16 *U zult geen vals getuigenis spreken tegen uw naaste.*

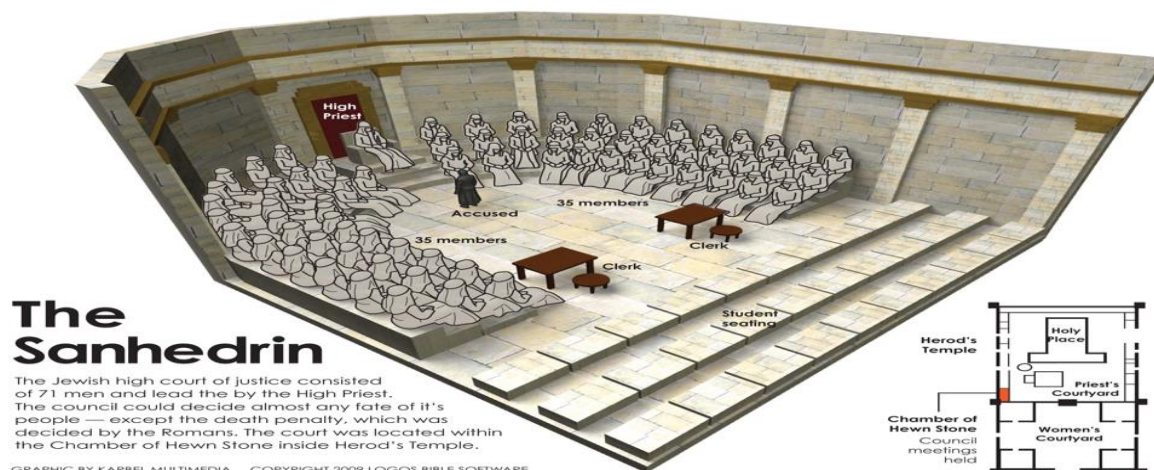
De rechter, de aanklager en de verdachte.

De rechter in het Nieuwe Testament

In het Nieuwe Testament hebben we te maken met een bijzondere situatie. De geestelijke of beter de godsdienstige leiding ligt in het begin van onze jaartelling in Israël bij *de Joodse Raad*, het zogenaamde Sanhedrin waarin 70 vertegenwoordigers van de Joodse gemeenschap zitting hebben. We kennen enkele van deze mensen zoals Josef uit Arimatea (Lukas 23:50,51) en Nicodemus (Johannes 3:1). De politieke leiding lag in die tijd in handen van de Romeinse Stadhouders Pilatus die met zijn soldaten ook de uitvoerende macht in handen heeft. Niet alleen treden zij op bij ongeregelde heden – zoals bij het opstootje op het tempelplein als de menigte Paulus wil lynchen (Handelingen 21, 22) – maar ook bij openbare terechtstellingen. De Joden hebben wel de mogelijkheid om doodvonnissen uit te spreken maar de Romeinen moeten zo'n vonnis uitvoeren. Om die reden wordt Jezus – die door het Sanhedrin ter dood veroordeeld is – overgeleverd aan Pilatus om hem ook te laten terechtstellen. Het valt op dat de vonnissen over Jezus aan alle kanten rammelen, zowel die van het Sanhedrin als die van Pilatus. Jezus bevindt Zich in een *eindtijd situatie* waarin de satan niet alleen voor korte tijd alle macht heeft, maar de geestelijke- en wereldlijke regering corrupt is. Zo'n situatie zal zich aan het eind van de tijd opnieuw voordoen. Openbaring 13 spreekt over een tijd waarin (de kerk en) de staat geen bescherming meer bieden aan christenen. Maar zo beroerd als in *de eindtijd* zal het normaal niet zijn. Normaal gesproken is ook het Nieuwe Testament – dat wil zeggen – de HEERE van het Nieuwe Testament positief over de betekenis van de rechter en de eerlijke rechtspraak. Jezus stuurt – om een voorbeeld te noemen – de door hem genezen melaatse mensen naar de priester die zich daarover van oudsher een oordeel moet vormen en vaststellen of de ziekte nog aanwezig is of overwonnen. Marcus 1:44 Ook stimuleert Jezus de mensen en Zijn volgelingen om belasting te betalen aan degene die het toekomt. De Heere doet daar zelf ook aan mee. De erkenning van de geleding van de maatschappij en van de mensen die boven je gesteld zijn is en blijft in het Nieuwe Testament de regel, zoals bijvoorbeeld in Romeinen 13 duidelijk aan het licht komt. Vergelijk 1 Timotheüs 2:1,2 *Ik roep er dan vóór alles toe op dat smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen gedaan worden voor alle mensen, voor koningen en allen die hooggeplaatst zijn, opdat wij een rustig en stil leven zullen leiden, in alle godsvrucht en waardigheid.* De uitzondering is aan de orde als de maatschappij zich tegen God en Zijn volk keert. Op dat moment openbaart de kerkelijke en wereldlijke leiding zich als handlangers van de duivel. Een van de bijzonder ingrijpende en beangstigende zaken van *de eindtijd* is nu juist dat gelovige mensen niet langer aankunnen op de onkreukbaarheid van rechters en politici. Dat wat behoort tot een van de pijlers van het bestaan komt te vervallen in de periode waarin de duivel in de eindtijd voor korte tijd de touwtjes in handen krijgt. Er doen zich in de tijd van het optreden van de Heere Jezus een paar opmerkelijke situaties voor waarin Jezus zelf als rechter wordt aangesproken. Men ziet Hem dan als rabbi – rabbijn – die optrad als rechter van het volk. Op een gegeven moment komt iemand naar Jezus toe. Hij wil dat zijn broer de erfenis eerlijk verdeelt. Jezus moet het laatste woord over deze kwestie spreken. Maar in plaats van in het gelijk gesteld te worden krijgt de goede man op zijn kop

omdat hij volgens Jezus veel te veel met geld bezig is, terwijl er belangrijker zaken zijn. Lucas 12:13-15 *En iemand uit de menigte zei tegen Hem: Meester, zeg tegen mijn broer dat hij de erfenis met mij moet delen. Maar Hij zei tegen hem: Mens, wie heeft Mij tot rechter of verdeler van een erfenis over u aangesteld? En Hij zei tegen hen: Kijk uit en wees op uw hoede voor de hebzucht. Immers, al heeft iemand overvloed, zijn leven behoort niet tot zijn bezit.* Ook komt een jongeman naar Jezus toe met de vraag wat hij moet doen om naar de hemel te gaan? Die blijkt trouwens ook nog behoorlijk aan zijn geld vast te zitten. Hoewel Jezus zegt dat hij voor die vraag eigenlijk bij God moet zijn, gaat Hij – als Zoon van God – toch op de vraag in.

Jeremia moet naar het paleis van de koning gaan.

Over de precieze locatie van het koninklijk paleis is verschil van mening. De een denkt dat het koninklijk paleis op de berg Sion gezocht moet worden. Hier is wel wat voor te zeggen. Niet voor niets hebben de Jebusieten daar eeuwenlang hun onafhankelijkheid kunnen bewaren. 2 Samuel 5:6-16. Maar een tweede verklaring houdt het erop dat het koninklijk verblijf bedoeld is waarvan – bij opgravingen tussen 1954 en 1962 – de overblijfselen zijn gevonden. Dit lag op een hoog punt ten zuiden van de stad Jeruzalem. Men houdt het erop dat de bouwactiviteit van koning Jojakim – waarvan in vers 13-17 sprake is en waarbij van cederhout gesproken wordt – dit, buiten de stad gelegen paleis zou hebben gegolden. Jeremia moet de koning vooral aanspreken als *rechter*. Als we antwoord zoeken op de vraag – *hoe het er voor staat met het recht in een land?* – moeten we letten op de weduwen en wezen en de vreemdelingen. Wanneer hun recht geschiedt staat het er goed voor. Dat is een goed criterium, omdat die mensen niet goed voor zichzelf kunnen opkomen. Ze hebben geen geld of invloed of macht. Ze moeten het helemaal hebben van een eerlijke rechtspraak wil hen recht gedaan worden. Jeremia moet – namens de HEERE – de koning vooral op het hart drukken om die zwakke groepen in de samenleving eerlijk recht te doen. Jeremia 22:3 *Zo zegt de HEERE: Doe recht en gerechtigheid. Red wie beroofd is uit de hand van wie onderdrukt. Buit een vreemdeling, een wees en een weduwe niet uit. Doe niemand geweld aan en vergiet geen onschuldig bloed in deze plaats.* De koning en zijn gevolg en zijn paleizen zien er in de tijd van Jeremia blijkbaar goed uit. Op de koningsdagen zag het volk de heerlijkheid van de koning met paarden en wagens en een groot gevolg aan raadsliden en hoge militairen. Het lijkt er op dat de HEERE van mening is dat de koning zijn prioriteiten in de verkeerde volgorde heeft staan. Wat is nu het belangrijkste voor een koning? Is dat de heerlijkheid van zijn paleizen, de glimmende gouden versierselen van de koets en het imposante optreden van zijn koninklijke gevolg of moet je dat meer zoeken in de wetten van het land en de wijze waarop de onderdanen recht wordt gedaan en bescherming genieten? Volgens de HEERE en Zijn profeet Jeremia het laatste. De HEERE laat zijn profeet zeggen dat als de koning nog vele jaren met zijn gevolg de paleispoorten in en uit wil gaan – in alle orde en rust en onder toejuichingen van het volk – dat hij dan moet zorgen dat het recht op orde is. Jeremia 21:4,5 *Want*

als u dit woord metterdaad zult doen, dan zullen door de poorten van dit huis koningen binnengaan die in Davids plaats zitten op zijn troon, rijdend op wagens en op paarden, hij, zijn dienaren en zijn volk. Maar als u naar deze woorden niet luistert, heb Ik bij Mijzelf gezworen, spreekt de HEERE, dat dit huis tot een puinhoop zal worden.

Dan heb Ik bij Mijzelf gezworen, spreekt de HEERE, dat dit huis tot een puinhoop zal worden.

De bossen van Gilead en de toppen van de Libanon blijven rake metaforen voor een koning die enorm hecht aan uiterlijk vertoon. Het was blijkbaar mode om de paleizen met cederhout van de Libanon te bouwen en te versieren. Misschien greep de koning terug op de bouwstijl van een koning als Salomo die ook een imposant paleis gebouwd. Salomo had dat paleis blijkbaar met zoveel hout opgebouwd en versierd dat het *'het Woud van de Libanon'* werd genoemd. 1 Koningen 7:2,3 Als het imitatie is van de wijze van bouwen van de eerste koningen van Israël dan is het extra schrijnend omdat men wel de uiterlijke vormen en de wijze van bouwen overneemt, maar inhoudelijk het leven van de koningen David en Salomo ver achter zich liet. De paleizen zijn dus de bekende 'vlaggen op de modderschuit', het is een vlag die de lading niet dekt. Jeremia 22:6,7 *Want zo zegt de HEERE over het huis van de koning van Juda: Een Gilead bent u voor Mij, de top van de Libanon – voorwaar, Ik maak van u een woestijn, onbewoonbare steden. Ik zal verdervers inzetten om tegen u te strijden, ieder met zijn eigen gereedschap. Zij zullen uw mooiste ceders omhakken en in het vuur werpen.*

Men had de paleizen compleet met roodgeverfd cederhout, maar het recht en de gerechtigheid die de oude koningen oefenden was ver te zoeken. Dit kon nooit lang blijven bestaan.

Cederhout

Veel heil en zegen

Hoe komt het dat men zo ver van zijn *roots* is weggegroeid? We hebben eerder al gezien hoe groot het verschil is tussen de dienst aan de HEERE en het nalopen van andere goden. God heeft Zijn zegen toegezegd aan alle mensen uit Zijn volk die op Hem vertrouwen en die zich houden aan Zijn geboden. Voor de gelovige Israëliet staat God op nummer 1. Die mensen die God toegewijd waren hielden in alles rekening met de HEERE. Voor God staat de aan Hem toegewijde mens ook op de eerste plaats.

God beschermt hem en zegent hem. Hij merkt Gods goedheid en kracht op in zijn persoonlijk leven heel concreet in zijn oogst en in zijn handel, in zijn huwelijk en in zijn gezin en zijn gezondheid enz. Met Oud en Nieuw wensen we elkaar *veel heil en zegen*. We moeten dit blijven doen. Omdat niet alleen *de zegen* van God maar ook *Gods heil* deel moet worden van ons bestaan. Daarvoor staan de HEERE allerlei middelen ter beschikking. Gelovige mensen worden echter vaak het beste gezegend door te delen in het lijden en de pijn van de wereld. Dat mag vreemd klinken, maar niemand kan het ontkennen. Niet alleen word je er een ander mens van, maar vaak is de omgeving ook gediend met het lijden van Gods kinderen. Zo redt God de wereld door het lijden en sterven van Zijn Zoon. En om nog iets te noemen; Wij hadden nooit zoveel brieven van Paulus gehad als hij niet de helft van zijn kostbare tijd in de gevangenis had doorgebracht. Hij moest zijn toevlucht wel zoeken tot deze manier van contactoefening. Met het toelaten van lijden door God gebeuren vaak betere dingen, dan met het geven van voorspoed en gezondheid. De zegen kan een gelovig mens dankbaar maken, dat is waar. Maar hier ligt geen vanzelfsprekende verbinding van oorzaak en gevolg. Rijkdom kan een mens ook het gevoel geven dat hij het goed heeft gedaan. Hij kan denken dat het zijn eigen prestatie is waardoor het zo goed met hem gaat. Er zit in Gods zegen altijd ook een verzoeking. Om die reden leert de Heere ons in *het Onze Vader* bidden *om ons dagelijks brood*. Een dak en voldoende eten en drinken moeten genoeg zijn, zo redeneert Paulus. 1 Timotheüs 6:8 *Als wij echter voedsel en kleding hebben, zullen wij daarmee tevreden zijn*. Wij willen er niet aan, maar iedereen zal het er mee eens zijn dat rijkdom en voorspoed een mens aan veel verleidingen blootstelt. Zegt het spreekwoord niet dat alleen *sterke benen de weelde kunnen dragen*. De meeste mensen gaan zich iets verbeelden en gaan zich richten op materiele welstand en vergeten dat alles 'wat ze hebben en zijn' genade is oftewel door God geschonken is. Wie dat vergeet, vergeet veel. Het is en blijft lastig om via God aan rijkdom en voorspoed te komen. Het is en blijft de vraag ook vandaag voor ons. Waar ligt je prioriteit? Is dat de dienst aan God of het verkrijgen van geld en goederen. Een dankbare en erkentelijke levenshouding is niet allen gegeven. Voordat iemand het zelf in de gaten heeft probeert hij God – als schakel tussen inspanning en beloning – er tussen uit te halen. Het lijkt allemaal zoveel eenvoudiger wanneer een mens gewoon zelf probeert zoveel mogelijk geld en materiele voorspoed te genereren. Dan heb je het zelf in de hand en hoef je niemand naar de ogen te kijken. De mensen die zich gezegend weten door God kun je ermee de mond snoeren, want het gaat jou – zonder God – ook goed en alle armoedzaaiers laat je ver achter je. Zoiets doet zich niet alleen voor in onze tijd, waarin de mensen massaal God en de kerk verlaten om zo'n groot mogelijk stuk uit de grote taart van de welvaart voor zichzelf te hebben. In de tijd van Jeremia ging men andere goden dienen. Naast de HEERE de God van Israël – wiens zegen je maar moest afwachten – waren er goden die stonden voor voorspoed en welvaart, zoals bijvoorbeeld de goden Baal en Astarte. Je gaf die goden offers en je kreeg er heel veel rijkdom voor terug, althans dat was de gedachte. In het boek Hosea is de HEERE God boos omdat andere goden de erkenning incasseren voor de zegen die Hij geeft. Hosea 2:10-15 *Ik zal al haar vreugde doen ophouden, haar feesten, haar nieuwemaansdagen en haar sabbatten, ja, al haar feestdagen. Ik zal haar wijnstok en haar vijgenboom verwoesten, waarvan zij zegt: Die vormen voor mij het hoerenloon dat mijn minnaars mij gegeven hebben. Maar Ik zal er een woud van maken en de dieren van het veld zullen ervan vreten. Ik zal haar de dagen van de Baäls vergelden, waarop zij reukoffers aan hen bracht. Zij tooide zich met haar ring en haar halssieraad en ging achter haar minnaars aan, maar Mij vergeet zij, spreekt de HEERE. Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden, en naar haar hart spreken. Ik zal haar daarvandaan haar wijngaarden geven, en het Dal van Achor tot een deur van hoop. Daar zal zij zingen als in de dagen van haar jeugd, als op de dag dat zij wegtrok uit het land Egypte. Op die dag zal het gebeuren, spreekt de HEERE, dat u Mij zult noemen: mijn Man, en Mij niet meer zult noemen: mijn Baäl!* Jeremia laat duidelijk merken wat de oorzaak is van de afval aan de HEERE. Ze hebben het Verbond verbroken en zijn andere goden achterna gegaan. God gaat dat niet accepteren. Op een gegeven moment wil God laten zien waar het

vertrouwen op andere goden toe leidt: tot verwoesting en ellende. En als de mensen dan vragen hoe het zo gekomen is dan liegt het antwoord er inderdaad niet om. Jeremia 22:8,9 *Dan zullen vele heidenvolken langs deze stad voorbijtrekken. Zij zullen tegen elkaar zeggen: Waarom heeft de HEERE zo gehandeld met deze grote stad? En zij zullen zeggen: Omdat zij het verbond van de HEERE, hun God, hebben verlaten, zich voor andere goden hebben neergebogen en die zijn gaan dienen.*

Astarte de godin van de welvaart

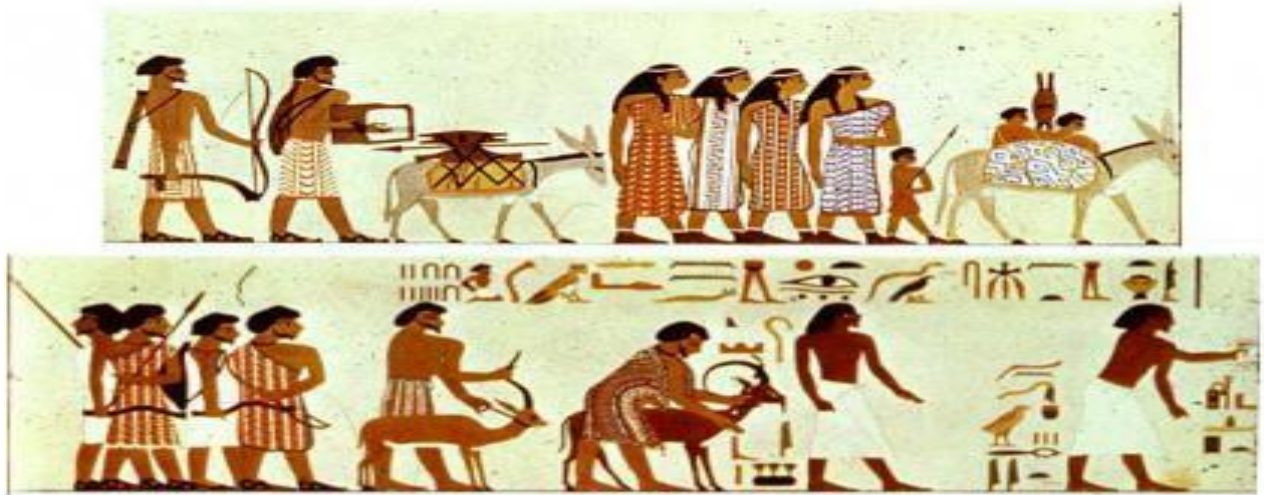
De dood van koning Josia en het optreden van Sallum, Jojakim en Jechonja.

Koning Josia is dood. De mensen zijn heel verdrietig. Het is ook schokkend wat er gebeurd is. Wat is er gebeurd? De koning van Egypte Necho trok op naar het Noorden om Assur te helpen in de strijd tegen Babel. Egypte hoorde vanouds tot de grote machten in het Oosten. In de tijd van Jozef hadden zij het vermoedelijk voor het zeggen in wat wij nu het Midden Oosten noemen. Egypte zou zich telkens weer mengen in de strijd om de macht. Op een gegeven moment waren er spanningen tussen Babel en Assur. Egypte wilde Assur te hulp schieten. Maar er was een probleem. Wilde Egypte echt iets uitrichten dan moest het met zijn legers door het land Israël. Koning Josia zag dit als een directe bedreiging. Hoewel koning Necho hem ervan wilde overtuigen dat het niet tegen Israël gericht was, trok Josia toch ten strijde tegen Egypte. Die strijd verloor hij niet alleen, maar koning Josia – die zich als gewoon soldaat verkleed had – werd ook nog eens gedood in de strijd. Groot was de schok in Juda en Jeruzalem. Vooral ook omdat Josia loyaal was aan de God van Israël. Met een grote *reformatie* had hij een eind willen maken aan elke vorm van afgodendienst. En dan overkomt die koning nu juist dit. Hoe moest men dit zien? Wat was Gods plaats in dezen? Of men nu de uitleg gaf 'dat geloof niet loonde' of benadrukte dat Josia nooit had moeten optrekken tegen Egypte omdat hij 1. Die strijd nooit kon winnen en 2. Omdat Egypte niet tegen Israël optrok, maar Assur wilde helpen tegen Babel. Hoe het ook precies zat, feit was dat de opvolger van Josia – zijn jongste zoon – brak met de goede traditie die zijn vader nieuw leven had ingeblazen. Hij was niet loyaal aan de HEERE, integendeel. Hoewel hij maar heel kort aan de macht is geweest werd al zichtbaar dat *hij deed wat slecht was in de ogen van de HEERE*. 2 Koningen 23:31,32 Daar heeft hij trouwens niet lang de kans voor gehad, want binnen drie maand werd hij door koning Necho van Egypte – die dan toch maar de hegemonie over Israël gevestigd had – vervangen door zijn oudere broer Eljakim. Sallum – of zoals wij hem als koning kennen Joahaz – werd meegenomen naar Egypte en zou daar sterven. Het is drie maand daarvoor gebeurd, maar men rouwt blijkbaar nog steeds om de dood van koning Josia. Jeremia vindt dat men beter verdrietig kan zijn om koning Sallum/Joahaz, omdat hij meegevoerd is naar Egypte en nooit meer terug zal komen. God laat Jeremia het volgende zeggen in Jeremia 22:10-12 *Ween niet over de dode, beklaag hem niet, ween liever over wie weggegaan is, want hij zal niet meer terugkeren en zijn geboorteland zien. Want zo zegt de HEERE over Sallum, de zoon van Josia, de koning van Juda, die in de plaats van zijn vader Josia koning is geworden, die uit deze plaats is vertrokken: Hij zal daar niet meer terugkeren. Want in de plaats waarheen zij hem in ballingschap hebben gevoerd, daar zal hij sterven, en dit land zal hij niet meer zien.*

Wat is erg, vraagt Jeremia zich hardop af. Gestorven te zijn en begraven zoals koning Josia? Die heeft

ten minste een eervolle begrafenis gehad en is in Joodse grond begraven. Hij is de reformator van Israel en heeft zicht op de eeuwigheid bij God. Erger is het lot wat Sallum beschoren is. Die is meegevoerd naar Egypte vanwege zijn zonden en die zal daar sterven en in vreemde grond worden begraven.

Koning Sallum wordt verbannen naar Egypte.

Jojakim

Jojakim krijgt de volle laag van Jeremia. Hij was door koning Necho – die hem de naam Jojakim had gegeven – aangesteld in de plaats van zijn jongere broer. Deze Jojakim leek eieren voor zijn geld te kiezen. Hij richtte zich alleen maar op het verfraaien van de paleisgebouwen. Hij liet veel cederhout aanrukken uit de Libanon en Gilead. Uiterlijk vertoon, maar recht en gerechtigheid was ver te zoeken. Hij betaalde de werklui maar half. Die mensen moesten bedelen om hun geld, terwijl God had voorgeschreven dat men de dagloner gewoon elke dag moest uitbetalen. Het was mode om de houten betimmering van de paleizen rood te schilderen. Alles wat de koning wenste, voerde hij uit maar hij hield totaal geen rekening met wat andere mensen graag wilden. Jeremia 22:13,14 *Wee hem die zijn huis bouwt met ongerechtigheid, en zijn bovenvertrekken met onrecht, die zijn naaste zonder te betalen laat werken en hem zijn loon niet geeft. Die zegt: Ik zal voor mij een huis van grote afmetingen bouwen, met ruime bovenvertrekken. Hij hakt er voor zich vensters uit, overdekt het met cederhout en beschildert het met rode kleuren.* Jeremia probeerde de koning nog op andere gedachten te brengen door hem voor te houden dat hij toch beter moest weten. ‘Zo bent u niet opgevoed’, zei Jeremia namens God tegen Jojakim. ‘Uw vader beschermde de zwakken in de samenleving en hij had het goed. God zegende hem. Hij kwam niets te kort. Zo moet u dat doen’, hield de profeet de koning voor. ‘God dienen en volgen met uw hele hart en u bekommeren om de kwetsbare mensen onder uw volk. Als u voor andere mensen zorgt zal God zorgen voor u. Het zal u aan niets ontbreken.’ Maar de koning zet de zaken op de kop. Eerst wil hij aan zijn trekken komen en als er dan nog wat overblijft – wat niet veel is – dan zal hij kijken of hij daar nog iemand anders blij mee kan maken. Maar dat is – zoals gezegd – de boel op zijn kop zetten. Jeremia 22:15,16 *Wilt u koning zijn door te wedijveren in cederhout? Heeft niet uw vader gegeten en gedronken, en recht en gerechtigheid gedaan? Hem ging het toen goed! Hij behartigde de rechtszaak van de ellendige en de arme. Toen ging het goed! Is dat niet: Mij kennen? spreekt de HEERE.* Niet alleen liet koning Jojakim na wat hij moest doen, hij deed ook wat hij als koning vooral niet moest doen. Hij vergoot onschuldig bloed en de kwetsbaren in de samenleving konden fluiten naar hun recht. Hij had zijn vriendjes en

zijn geldschieters die hij naar de ogen keek. Jeremia 22:17 *Maar uw ogen en uw hart zijn op niets dan op uw winstbejag uit, op het vergieten van onschuldig bloed, op onderdrukking en op uitbuiting, om dat te doen.* Normaal gesproken wordt een koning bij zijn overlijden betreurd maar dat zal Jojakim niet ten deel vallen. Men zal geen klaaglied zingen en hem niet beklagen met de woorden; *ach broeder* wat is er nou toch met u gebeurd? Nee hij zal – als hij bezwijkt – de behandeling krijgen die een dode ezel ten deel valt. Die wordt – waar hij door zijn poten zakt – langs de kant van de weg de berm in getrokken en door het ongedierte opgevreten. Jeremia 22:18,19 *Daarom, zo zegt de HEERE over Jojakim, de zoon van Josia, de koning van Juda: Zij zullen over hem geen rouw bedrijven: Ach mijn broer, of: Ach zuster! Zij zullen over hem geen rouw bedrijven: Ach heer, of: Ach majesteit! Met een ezelsbegrafenis zal hij begraven worden: men zal hem wegslepen en wegwerpen, ver weg van de poorten van Jeruzalem.* Koning Jojakim heeft niet zo handig gemanooeuvreerd. Hij heeft kans gezien de machtswisseling van Egypte naar Babel te overleven, maar hij heeft Nebukadrezar tegen zich in het harnas gejaagd. Die heeft Jeruzalem belegerd. Jojakim heeft – misschien de woorden van Jeremia indachtig – zich overgegeven en is meegenomen naar Babel, waar hij gestorven is. 2 Kronieken 36:5-8 In die zin heeft hij hetzelfde lot gekend als zijn jongere broer al zat die in Egypte.

Nebukadrez neemt koning Jojakim gevangen en voert hem mee naar Babel.

De koning die zijn zekerheid buiten God zoekt

Daar zat koning Jojakim in zijn paleis. 'Hoog en droog', zouden wij zeggen. Jeremia moet met zijn dichterlijke inslag onwillekeurig denken aan de toppen van de Libanon. De paleis van de koning zit helemaal ingepakt in het cederhout van de Libanon op een bergtop. Hij voelt zich safe. Niemand kan hem kwaad doen. Geen vijand zal het van hem winnen. Hij voelt zich oppermachtig. Niet alleen had hij het reuze goed voor elkaar in Jeruzalem, maar blijkbaar had hij ook vriendjes gemaakt met buitenlandse mogendheden die hem zouden komen helpen tegen Babel. Even later staan de troepen van Babel opnieuw voor de poorten van Jeruzalem. Toen zong de koning een toontje lager. Weg waren zijn vrienden, verpletterd zijn minnaars, zoals de HEERE ze noemt. De HEERE laat het nu vanaf de hoge toppen uitschreeuwen *dat al zijn minnaars verslagen zijn.* Je staat er helemaal alleen voor. Hij dacht dat hij er zo goed voorstond, maar de koning blijkt zich lelijk vergist te hebben. Jeremia 22:20-23 *Klim op de Libanon, roep om hulp, laat op de Basan uw stem klinken, roep om hulp van Abarim af, want al uw minnaars zijn gebroken! Ik sprak in uw zorgeloze rust tot u, maar u zei: Ik wil niet luisteren. Dit is uw weg van uw jeugd af, dat u niet naar Mijn stem geluisterd hebt. De wind zal al uw herders weiden, uw minnaars zullen in gevangenschap gaan. Ja, dan zult u beschaamd worden en te schande worden vanwege al uw kwaad. U die zetelt op de Libanon, genesteld in de ceders, hoe zult u zuchten als weën u overkomen, smart als van een barendende vrouw.*

De koning voelde zich – met zijn paleis op de top van de berg – als een vogel, ongenaakbaar en vrij. Maar wat voor de vogel misschien wel opgaat, pakt voor de koning verkeerd uit. De vijand slaat een

aanval van Egypte af en komt opnieuw de stad belegeren. Zij hebben de tijd. Nu maar wachten tot de koning uit zichzelf naar beneden komt. Dat zou dan wel schande zijn. Hij schaamt zich ook. Niemand zou hem pakken. Het bleek allemaal gebakken lucht te zijn. Nou piept hij wel anders. Er valt weinig te lachen en toch vertoont zich een grimas op je gezicht wanneer je er aan denkt dat Jeremia de situatie van de koning met zijn mooie houten paleis voortdurend spiegelt aan het gebied waar de bomen groeien namelijk in Libanon en Gilead. Uiteindelijk zal Jeruzalem – dat vanwege het gebruik van hout op het paleis aan Gilead doet denken – door God tot een woestijn gemaakt worden. Jeremia 22:6 *Want zo zegt de HEERE over het huis van de koning van Juda: Een Gilead bent u voor Mij, de top van de Libanon – voorwaar, Ik maak van u een woestijn, onbewoonbare steden.* Bij de koning doet Jeremia er nog een schepje bovenop. Jeremia 22:23 De beelden buitelen over elkaar heen. Van een hoge boom die veel wind vangt tot een zuchtende en kreunende vrouw in weeën. De geluiden die hij maakt hebben meer gemeen met een het geluid van een vrouw in barensweeën, dan die van een moedige vorst.

Wat zul je zuchten en kreunen, zoals een vrouw in barensood.

Jechonja

Aan Jechonja – terwijl hij maar drie maand aan de macht is geweest – wordt naar verhouding veel aandacht gegeven. Had God een hoge verwachting van hem? Het kan bijna niet anders dan dat niet alleen de HEERE maar ook de bevolking – Jeremia inclusief – goede hoop hadden dat Jechonja het beter zou doen dan zijn vader. Niet alleen was het een jonge man – en de jeugd heeft de toekomst – maar hopelijk had hij ook meer ontzag voor koning Nebukadrezar en ging hij verstandiger om met zijn politieke verantwoordelijkheid. Hoe dan ook de HEERE spreekt in termen van *een kostbare zegelring* over Jechonja. Dat is niet gering. Elke koning bezat zo'n zegelring. Daarmee werden belangrijke afspraken geaccordeerd door het stempel te zetten met het koninklijke zegel. De ring was uniek en behoorde alleen de koning toe. Hij was niet alleen kostbaar vanwege het zware goud waar hij van gemaakt was, maar – zoals je kunt begrijpen – ook als instrument voor de handtekening van de vorst. Mogelijk heeft de HEERE voor korte tijd de indruk gehad dat deze koning zeer kostbaar voor Hem en het volk zou kunnen worden, maar de HEERE werd beschaamd in zijn verwachting. Hij had de neiging de ring af te doen en de koning uit te leveren aan zijn vijand Nebekadrezar. En neem zijn moeder dan ook maar mee. Die hoeft hier nooit meer terug te komen. Jeremia 22:24-27 *Zo waar Ik leef, spreekt de HEERE, zelfs al was Chonia, de zoon van Jojakim, de koning van Juda, een zegelring aan Mijn rechterhand, toch zou Ik u daarvan afrukken, en u geven in de hand van hen die u naar het leven staan, en in de hand van hen voor wie u met schrik bevangen bent, namelijk in de hand van Nebukadrezar, de koning van Babel, en in de hand van de Chaldeeën. Ik zal u en uw moeder, die u gebaard heeft, wegwerpen naar een ander land waar u niet geboren bent, en daar zult u sterven. Naar het land waarnaar zij smachten om daar terug te keren, daarheen zullen zij niet terugkeren. De*

volgende metafoor doet sterk denken aan het aardewerk van de pottenbakker. God vraagt of Jechonja soms *een stukgeslagen pot* is. Ja dat is hij. Hij kan geen goed meer doen bij de HEER. God wil hem maar ook zijn kinderen niet meer terug zien in het land. Op die manier is er geen dynastie van koning David meer. Het is over en uit. Iedereen mag het weten. Het volk mag het weten. Ook het land wordt er over ingelicht. Jeremia 22:28-30 *Is deze man, Chonia, een afgedankte, stukgeslagen kruik? Of is hij een pot waaraan niemand waarde hecht? Waarom zijn hij en zijn nageslacht weggeslingerd, ja, weggeworpen naar een land dat zij niet kenden? Land, land, land, hoor het woord van de HEERE. Zo zegt de HEERE: Schrijf deze man in als kinderloos, een man die niet voorspoedig zal zijn in zijn dagen. Niemand van zijn nageslacht zal immers voorspoedig zijn, zitten op de troon van David en weer heersen in Juda.* Feitelijk is er ook niemand meer uit het huis van David koning geworden in het land Israël. Ook Zerubbabel niet, de afstammeling van Jechonja. Die kwam wel weer terug in Jeruzalem maar werd gouverneur. Niet verkeerd, maar geen koning. Toch zou de lijn van David niet definitief afgebroken worden.

Zelfs al was Chonia, de zoon van Jojakim, de koning van Juda, een zegelring aan Mijn rechterhand.

